

[Stats- og udenrigsministeren.]

omstændigheder besluttede regeringen ud fra ønsket om at bidrage sit til, at der på konferencen opnåedes en overenskomst om det så vigtige problem om søterritoriets bredde, sammen med flertallet af de stater, der deltog i konferencen, at støtte et amerikansk forslag, hvorefter staterne skulle have en almindelig adgang til at fastsætte et søterritorium på 6 sømils bredde og derudover kunne hævde en særlig fiskerizone på yderligere 6 sømil, dog således, at fremmede landes fartøjer under forpligtelse til at respektere visse fredningsforanstaltninger fortsat skulle have adgang til at fiske i dette område, hvis de faktisk havde fisket dér i mindst 5 år.

Af det, jeg her har sagt, vil de ærede medlemmer kunne forstå, at det amerikanske forslag ikke fuldt ud tilfredsstillede de danske interesser, fordi det ikke tog det efter vor opfattelse nødvendige hensyn til de særlige forhold, der råder på Færøerne og i Grønland. Under debatten gjorde den danske delegation udtrykkelig opmærksom herpå.

Som de ærede medlemmer måske vil vide, er det nugældende fiskeriterritorium fastsat i en overenskomst med Storbritannien af 22. april 1955. Dette territorium er fastsat med visse holdepunkter i princippet om 3 sømils bredde, selv om det er beregnet på en sådan måde, at territoriet er langt større end ved en streng anvendelse af det klassiske 3 sømils princip. Der har tidligere været overvejelser og forhandlinger i gang om en ændring af overenskomsten, og efter Genèvekonferencens afslutning har regeringen genoptaget spørgsmålet om en revision af den færøske fiskerigrænse. Der har været anledning til at fremføre de danske synspunkter i Det nordatlantiske Råd. Det er regeringens hensigt fortsat at arbejde for en udvidelse af det færøske fiskeriterritorium, og regeringen har i denne forbindelse meddelt det færøske landsstyre, at man gerne ser, at der i nær fremtid finder en forhandling sted mellem landsstyret og myndighederne i København. Under denne forhandling skulle der blive lejlighed til at gennemgå sagens hidtidige forløb, såvel på Genèvekonferencen som efter denne, og til at drøfte den videre fremgangsmåde.

Det har været min mening ved denne lejlighed at give det høje ting en ganske kort beretning om visse hovedpunkter i den udenrigspolitiske udvikling i foråret med særlig vægt på de problemer, der mest umiddelbart kommer os ved. Jeg erkender, at der var andre udenrigspolitiske emner, der også kunne være berørt. Vi har således set den ideologiske kamp mellem Moskva og Beograd blive fornyet, og vi har været vidne til nye uroligheder i det mellemste østen; Libanon har indbragt en klage for sikkerhedsrådet, men sagen er blevet udsat i nogle dage for at åbne mulighed for mægling.

Med særlig bekymring og uro har vi dog i den seneste tid fulgt de skelsættende begivenheder i Frankrig og Algier. Frankrig er et af Europas ældste kulturlande, og vi kan derfor ikke være uberørte af udviklingen i dette land med dets store historie. Det tilkommer ikke os at fælde nogen dom over disse begivenheder. Jeg vil dog gerne ved denne lejlighed give udtryk for regeringens og, jeg tror, det danske folks inderlige håb om, at de kræfter og stemninger, der præger udviklingen, må kunne forenes i en fælles indsats, der på demokratisk grundlag kan bære Frankrig over vanskelighederne og betrygge tilværelsen og fremtiden for det franske folk. Der er for os så meget mere grund til at udtale dette håb, som udviklingen i Frankrig på mange måder vil øve sin store indflydelse både på de økonomiske og på de politiske forhold i Europa, ja, vi kan godt sige i hele verden.

I de internationale krisesituationer, der for øjeblikket er under udvikling forskellige steder, skifter billedet så at sige fra dag til dag, og jeg tror ikke, at det vil tjene noget formål at gå i detaljer eller forsøge nogen nærmere vurdering af begivenhederne ud over, hvad jeg har sagt her i dag. Der kan dog næppe være tvivl om, hvis man vil prøve at opsummere den udenrigspolitiske situation, at vi er inde i en urolig og vanskelig periode, hvor der kræves besindighed og sammenhold hos alle, der vil sikre en udvikling i fredelige og rolige baner. Der er ikke megen grund til at tro, at de udenrigspolitiske vanskeligheder, der består, vil blive løst i løbet af kort tid eller uden store anstrengel-